

техніки, що викликає необхідність виділення злочинів, які ними вчиняються, в окрему групу із загальним для них об'єктом.

Для розмежування аналізованого складу злочину повинна бути використана й така ознака його об'єктивної сторони, як місце вчинення злочину – район воєнних дій. Його можна розглядати як певну місцевість, де відбувається безпосереднє зіткнення сторін воєнного конфлікту у будь-яких формах, а також прилеглі території, на яких розташовані війська (військові частини, підрозділи, угруповання, об'єднання тощо), які беруть участь у таких зіткненнях. Як обов'язкова ознака об'єктивної сторони передбаченого ст. 433 КК України складу злочину місце дозволяє відмежувати посягання, передбачені цією статтею, від суміжних злочинів (від насильницьких злочинів проти власності – розбою, грабежу).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Панов М. І. Загальні засади кваліфікації злочинів : лекція / М. І. Панов. – Х. : Право, 2016. – 104 с.

2. Кримінальний кодекс України [Електронний ресурс] : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2341-14/print1476033314711499>.

3. Про військовий обов'язок і військову службу [Електронний ресурс] : Закон України від 25.03.1992 № 2232-XII. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2232-12/print1466944848920635>.

Неміч Ф. Ю., ад'юнкт наукової лабораторії з проблем досудового розслідування Національної академії внутрішніх справ

ЗМІСТ УМИСЛУ ПІД ЧАС ПІДКУПУ ЯК СПОСОБУ ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНУ

Суб'єктивна сторона будь-якого складу злочину полягають у внутрішньому сприйнятті суб'єкта злочину своїх діянь направлених на вчинення суспільно небезпечного діяння. Як однієї із складових ознак суб'єктивної сторони виступає є вина. Згідно ст. 23 КК України вина може виражатись у формі умислу або необережності. Підкуп як спосіб вчинення злочину представлений в ряді статей Кримінального Кодексу України

(далі – КК України), що охоплює різноманітні сфери суспільних відносин. Суб'єктивна сторона злочинів вчинених шляхом підкупу (як з боку особи яку підкупувають, так і з боку того хто підкупує) характеризується наявністю вини у формі прямого умислу. Так як особа, яка підкупує, так і особа яку підкупувають усвідомлюють, що перша надає предмет підкуп чи надає пропозицію отримання предмету підкупу або обіцянку надання предмета підкупу. Інша особа отримує, приймає пропозицію або приймає обіцянку отримання предмет підкупу за вчинення певних дій.

Зміст умислу обох суб'єктів підкупу визначається тим, що надання та отримання предмету підкупу – є складовими необхідної співучасті у злочині так як без вказаної взаємодії не можливе досягнення мети підкупу. Прояв прямого умислу виявляється, як і стосовно отримання предмета підкупу, так і стосовно вчинення дій в інтересах особи яка надає предмет підкупу. Особа, яка надає предмет підкупу, усвідомлює незаконність своїх дій і бажає настання наслідків, що обумовлені передачею предмета підкупу. Саме тому при вчиненні підкупу умисел обов'язково повинен мати дві складові. По-перше, винний повинен усвідомлювати суспільну небезпеку і протиправність підкупу в цілому. По-друге, винний повинен усвідомлювати незаконність надання предмета підкупу, як діяння, що є незаконним. Надані кошти, майно, переваги, пільги, послуги, або вигоди (предмет підкупу) при відсутності такої підстави, не можуть розглядатися як предмет підкупу, навіть якщо після їх надання і будуть вчиненні дії в інтересах того хто надав предмет підкупу. Це в свою чергу може виключити злочинне діяння. Особа, яка надає предмет підкупу, має усвідомлювати, що надані нею кошти, майно, переваги, пільги, послуги, або вигоди є саме підкупом, а особа яка отримує предмет підкупу також усвідомлює, що особа, яка надає такі предмети розуміє це. Якщо ж особа вважає, що оплачує на законних підставах якісь послуги, а особа яка прийняла таку оплату, не збиралося виконувати будь які дії, зокрема в силу відсутності в неї відповідних можливостей, пов'язаних з виконанням таких дій, вчинене діяння може кваліфікуватися як шахрайство (ст. 190 ККУ). Також якщо особа і вчинила будь які дії всупереч інтересам своїх повноважень

задля особи, яка вважає що оплачує на законних підставах якісь послуги, то такі дії за наявності підстав можуть кваліфікуватися як зловживання владою або службовим становищем.

Таким чином, зазначимо, що умисел на надання предмету підкупу, а також відповідне очікування вчинення певних дій або спонукання до таких дій зі сторони особи, яку підкупувають повинні виникнути до початку вчинення відповідних дій або одночасно з ними як результат змови між зазначеними особами. І лише наявність таких ознак умислу дає підстави кваліфікувати відповідні діяння як підкуп.

Паламарчук А. А., здобувач кафедри кримінального права Національної академії внутрішніх справ

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ЗАБОРОНА ЗАГОТІВЛІ, ПЕРЕРОБЛЕННЯ АБО ЗБУТУ РАДІОАКТИВНО ЗАБРУДНЕНИХ ПРОДУКТІВ ХАРЧУВАННЯ ЧИ ІНШОЇ ПРОДУКЦІЇ

Охорона здоров'я населення визнається одним із пріоритетних напрямів діяльності держави, що обумовлено закріпленими в Конституції України положеннями щодо обов'язку держави забезпечувати права і свободи людини, а також визнання людини, її життя та здоров'я найвищою соціальною цінністю. Крім того, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сфері охорони здоров'я віднесено законодавцем до складових елементів поняття національної безпеки. В той же час, ми змушені визнати, що з кожним роком в Україні спостерігається погіршення стану здоров'я населення. Підставами для такого висновку є статистичні дані. Так, середня тривалість життя в Україні на дев'ять років нижча, ніж у країнах Європейського Союзу. Крім того, порівняно з країнами Європи смертність населення в Україні практично вдвічі вища. При цьому смертність від онкологічних захворювань становить 13,3% у структурі загальної смертності [1]. У зв'язку з цим, проблема забезпечення охорони здоров'я населення все частіше привертає увагу та стає предметом дискусій.